

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **ARIM -DL s.r.o.**, se sídlem Drásov 205, Drásov, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2021, čj. MZP/2020/500/2277, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2022, čj. 17 A 23/2021-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Kokeše, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobkyně (dále „stěžovatelka“) přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[2] Česká inspekce životního prostředí rozhodnutím ze dne 25. 8. 2020, čj. ČIŽP/41/2020-9458, uložila stěžovateli pokutu ve výši 50 000 Kč za přestupek podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Stěžovatelka se měla přestupku dopustit tím, že provozovala stacionární zdroj (příprava betonu – kód 5.11. přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší) bez povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, čímž porušila svou povinnost podle § 17 odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud uvedl, že pro výklad pojmů stacionární a mobilní zdroj není rozhodná přemístitelnost zařízení. Podstatné je to, zda hlavním zdrojem znečištění je pohonná jednotka daného zařízení, nebo jiná činnost. U mobilních zdrojů je znečišťování obvykle vyvoláno pohybem zdroje znečištění. Naopak stacionární zdroje, i kdyby je bylo možné přemístit, znečišťují na konkrétním místě. Jejich pohyb není primárním zdrojem znečištění. Z § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší nelze dovodit podmínku nepohyblivosti stacionárního zdroje. Jeden zdroj nemůže být současně mobilním i stacionárním zdrojem. Stěžovatelka nezpochybnila závěr žalovaného, podle kterého výroba betonu nemůže pracovat, pokud je v pohybu. S tím městský soud souhlasí. Stěžovatelka ani nijak konkrétně netvrdí, proč by hlavním zdrojem znečištění měla být u výroby betonu pohonná jednotka, a tedy nikoliv výroba betonu. Projektovaná kapacita výroby betonu je 35 m³ betonu za hodinu. Podle bodu 5.11. přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší je stacionárním zdrojem příprava betonu o celkové projektované kapacitě vyšší než 25 m³ betonu za den. Výroba betonu překračuje tuto nejnižší hranici za méně než hodinu. Je proto zjevné, že hlavním zdrojem emisí znečišťujících látek je činnost, která spočívá v přípravě betonu.

[5] Městský soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, čj. 9 A 210/2016-38, na který odkázala stěžovatelka v žalobě, zrušil správní rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci zařízení lakovny. Ve věci stěžovatelky však správní orgány konkrétně vymezily výrobu betonu a podřadily ji pod správný bod přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší. Přestupek podle § 25 odst. 2 tohoto zákona může spáchat právnická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje. Podle § 2 písm. h) téhož zákona je provozovatelem právnická osoba, která stacionární zdroj skutečně provozuje. Mezi účastníky není sporu o tom, že výrobu betonu provozovala stěžovatelka. Ta proto byla provozovatelem výroby betonu a měla plnit svou povinnost stanovenou v § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Umístění výroby betonu na soukromém pozemku fyzické osoby a soukromoprávní vztahy včetně otázky vlastnictví nejsou relevantní. Zkušební provoz za účelem uvedení stroje do funkce nespadá pod výjimku podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší. Tato výjimka se totiž vztahuje pouze na případy používání stacionárního zdroje k výzkumu, vývoji nebo zkoušení nových výrobků a procesů. Nevztahuje se proto na zkušební provoz běžného komerčního stacionárního zdroje. Správní orgány samostatně posoudily povahu výroby betonu. Nevyšly proto pouze z rozhodnutí o povolení provozu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] **Stěžovatelka** namítá, že dotčená betonárna není stacionárním zdrojem podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší. Zkoušením nových výrobků a procesů se rozumí zkoušení v rámci výzkumu a vývoje před jejich zavedením do sériové výroby. Nemůže se jednat o zdroj, který slouží k průmyslové činnosti nebo k výrobě za účelem prodeje výrobků. V této souvislosti uvedla výčet případů, které lze a které nelze považovat za zkoušení nových výrobků a procesů podle § 2 písm. e) téhož zákona. Betonárna je mobilním zdrojem podle § 2 písm. f) zákona o ochraně ovzduší. Lze ji postavit kdekoli na pevnou plochu a je pohyblivá. Neodpovídá tak definici stacionárního zdroje. Stěžovatelka

pokračování

se proto nemohla dopustit přestupku podle § 25 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Mobilním zdrojem je samohybné, pohyblivé nebo přenosné zařízení, které má spalovací motor znečišťující ovzduší. Betonárna je pohyblivé zařízení, které má motor zabudovaný jako součást technologického vybavení. Podle rozsudku městského soudu sp. zn. 9 A 210/2016 je stacionárním zdrojem určité technické zařízení či činnost, které ohrožuje čistotu ovzduší. Betonárna tyto znaky nenaplnuje. Je postavena na zpevněné komunikaci bez jakýchkoliv základů spojujících stroj se zemí, a to na pozemku M. P. I kdyby proto měla být uložena sankce, nemohla být uložena stěžovateli jako právnické osobě. M. P. pronajímá betonárnu stěžovateli při zkušebním provozu. M. P. však jako fyzická osoba nemá povinnost oznamovat provoz a zahájení výroby.

[7] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pohon zařízení stěžovatelky je z hlediska produkce emisí marginální. Určující je naopak samotná činnost spočívající v úpravě materiálů. Ta však nijak nesouvisí s hybností zařízení. Nejedná se proto o mobilní zařízení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přípustná.

[9] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[10] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). To platí i v případě, kdy stěžovatel pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu. Za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[11] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že žalobní argumentace stěžovatelky je prakticky shodná s její kasační argumentací (bod [6] výše). Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze nově uvedla, co se rozumí zkoušením nových výrobků a procesů podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší. Zbývající kasační argumentace pak představuje převzatou žalobní argumentaci.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti relevantně nereaguje na závěry městského soudu (blíže viz rekapitulaci v bodech [4] a [5] výše). Pouze znovu opakuje žalobní argumentaci, aniž by jakkoliv se závěry městského soudu polemizovala. Nenamítá, proč hlavním zdrojem znečištění není samotná příprava betonu, proč nemá být právě toto hledisko kritériem pro rozdělení mobilních a stacionárních zdrojů, proč je lichý závěr městského soudu ohledně nepoužitelnosti závěrů rozsudku sp. zn. 9 A 210/2016, proč jako provozovatelka stacionárního zdroje není odpovědná za porušení povinnosti stanovené v § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, proč měl městský soud zohlednit otázku vlastnictví zařízení a jeho umístění na pozemku fyzické osoby a proč se na zkušební provoz výroby betonu měla vztahovat výjimka podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že rozbor pojmu zkoušení nových výrobků a procesů podle § 2 písm. e) tohoto zákona obsažený v kasační stížnosti nepředstavuje řádný kasační bod. Stěžovatelka totiž nijak neuvádí, jak má být tento rozbor použit na výrobu betonu a proč jsou závěry městského soudu stran této otázky chybné. Jde proto pouze o obecné úvahy bez bližší souvislosti s nyní projednávanou věcí. Tyto úvahy navíc nebyly obsaženy v žalobě. I pokud by z nich tedy byla argumentace stěžovatelky seznatelná, neuplatnila by ji nejprve v řízení před městským soudem, což by zakládalo její nepřipustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační argumentace stěžovatelky nijak nereflektuje argumentaci městského soudu. Fakticky zopakovaná žalobní argumentace není schopná obstát proti konkrétním závěrům městského soudu. Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat správností závěrů městského soudu, musela by je stěžovatelka relevantně zpochybnit. To se však nestalo. Úkolem Nejvyššího správního soudu není kasační argumentaci za stěžovatelku domýšlet. Kasační námitky jsou proto nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů proto odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že stěžovatelce vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 48).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně 19. června 2024

Petr Mikeš
předseda senátu